

ELEANOŘINA ZPOVĚĎ

PROLOG

Děšť bubnoval do střechy starého penzionu jako zpomalené úder srdce někoho, kdo už dávno neměl být naživu. Každá kapka zněla dutě, prázdně, jako by v sobě nesla ozvěnu minulých let.

Eleanor stála u okenního rámu a pozorovala vlastní odraz ve skle. Její tvář byla bledá, unavená, znavená roky ticha a snažení na všechno zapomenout. Ale v odrazu nebyla sama.

Za její tváří se jevil stín.

Táhlý.

Tenký.

Příliš *blízko*.

A nebyl to stín patřící člověku.

„Neměla ses vracet...“ zašeptal hlas.

Byl hned za ní. Až příliš blízko, aby patřil někomu živému.

Eleanor zamrkala, nadechla se a vítr najednou prudce zabouchl dveře pokoje, jako by někdo stál za nimi a chtěl dovnitř.

V hale dole přestaly tikat staré nástěnné hodiny. Ticho se rozhostilo domem jako rozlitá inkoustová skvrna.

Jezero venku náhle ztichlo. Hladina zrcadlila nebe, ale odraz byl těžký, rozmazaný, temný. *Něco* pod ní čekalo.

A poslouchalo.

Eleanor zavřela oči a její výdech se proměnil v tichý vzlyk.

Věděla, co to znamená.

Dnes v noci to začne

znovu...

Stejně jako před lety.

Když zmizela její mladší sestra Linda.

A stejně jako tehdy ji pronásledoval tentýž hlas.

„Nepřijela jsi sem sama. “

1. KAPITOLA

Cesta k jezeru byla zanesená spadánými větvemi, rozbředlým listím a tíhou místa, které místní v mapách neoznačovali, i když existovalo.

Eleanor řídila pomalu. Ne ze strachu.

Aspoň si to namlouvala.

V rádiu hrála tichá stanice, kterou přerušovaly výpadky. Pokaždé, když auto projelo zatáčkou, nastal šum. Takový hluboký, táhlý, připomínající spíš nádech než technickou závadu.

Něčí nádech.

Eleanor s trhnutím vypnula rádio. Ticho bylo horší. Mnohem horší.

Penzion u jezera stál na konci zarostlé cesty. Šedý, tajemný, opuštěný. Oprýskaná bříza se ohýbala pod nápořem větru jako ruka natahující se k oknu.

Když Eleanor vystoupila, všimla si něčeho, co nemělo být možné: dveře byly pootevřené.

Recepční Emma jí přitom před dvěma hodinami psala, že bude dům zamčený.

Eleanor zatlačila do dveří a zavolala:

„Haló...?“

Nic.

Ani ozvěna.

Jen déšť a kapičky stékající do staré plechové konve u schodů.

Vešla dovnitř.

A dveře se za ní samy zavřely.

Dům vydal zvuk... jako by se *nadechl*.

2. KAPITOLA

„Emmo?“ zavolala Eleanor, hlas se odrazil od prázdných stěn recepce.

Nikdo neodpověděl.

Na stole svítil notes s nedopsanou větou:

HOST - PŘÍJEZD

21:40 - VID...

Vid co?

Viděla někoho?

Nebo *něco*?

Vedle notesu ležel hrnek kávy. Stále teplý.

Pára se nad ním však zvedala nepravdělně, jako by se ji snažily zkreslit skryté prsty.

Eleanor obešla recepci.

Nikde ani stopa po Emmě.

A pak si všimla mobilu na zemi. Zvedla ho.

Obrazovka problikla.

Otevřelo se poslední video.

Chvějící se ruka.

Rychlé otočení ke dveřím.

A pak stín. Dlouhý, natažený přes půl chodby.

Pohyboval se proti světlu.

Posledním snímkem byla prudká bílá záře.

Eleanor zavřela oči.

Ne.

To už se nesmí opakovat.

Ne tady.

Ne znovu.

Ale podobné video našli i u Lindy.

Těsně předtím, než zmizela.

3. KAPITOLA

První noc Eleanor nespala.

Seděla na okraji postele a pozorovala rozbouřené jezero.

To jezero, které si vzalo Lindinu tvář, její dech, její smích.

A nikdy ji nevrátilo.

Bylo jim tehdy dva a deset.

Linda se bála tmy.

Eleanor měla být se sestrou.

Ale nebyla.

Ted', po letech, se hladina rozzářila slabým modravým světlem.

Eleanor přistoupila blíž k oknu.

Nemohla přestat.

To světlo ji volalo.

Hladilo ji po duši jako starý známý.

A pak se *něco* vynořilo.

Silueta.

Štíhlá, vysoká, zohýbaná, příliš vysoká na člověka.

Hlavu naklonila.

Rychle, trhavě.

A světlo zmizelo.

Eleanor ustoupila.

Srdce jí bušilo jako o závod.

„Ne... ne znovu...“

Ale věděla, že ano.

Jezero nikdy nezapomnělo.

A Linda kdysi tvrdila:

„Někdo tam dole stojí. A čeká.“

4. KAPITOLA

Ráno přijela policie.

Ne proto, že by je někdo zavolal.

Ale protože poslední tři týdny tu mizeli lidé.

Detektiv David Munds vystoupil z auta a přejel Eleanor pohledem.

„Vy jste Eleanor Hunderwassermannová, že?“

„Ano...“

„Vaše sestra Linda tu před lety zmizela.“

Ticho.

Eleanor přikývla.

„V noci jsem viděla něco...“

„Co přesně?“

Popisovala to dlouho.

Trhané pohyby.

Siluetu.

Šepot.

Detektiv beze slova otevřel kufr, vytáhl černou složku a položil ji na kapotu.

Fotografie.

Temné, rozmazané.

Ale dost jasné, aby bylo vidět ruce sahající z vody.

Příliš dlouhé.

Příliš tenké.

„Nevím, co to je,“ řekl. „Ale není to člověk.“

Eleanor ucítila nádech paniky.

„A myslím,“ dodal, „že to chce *vás*.“

5. KAPITOLA

Penzion ožil.

Ne jako domov, ale jako organismus.

Lampy se zapínaly.

Dveře se otvíraly.

Vzduch byl plný čehosi elektrického.

Eleanor několikrát zahlédla koutkem oka postavu.

Když se otočila, nic se zde nenacházelo.

„Minulé oběti tvrdily, že slyšely někoho chodit po schodech,“ řekl detektiv Munds.

„Někoho, kdo tu nebyl živý.“

Eleanoru zamrazilo.

Neživý.

To slovo ožilo ve stěnách.

6. KAPITOLA

Eleanor probudil zvuk kapek.

Ale déšť venku ustal.

Pod dveřmi se táhla tmavá, mokrá stopa.

Dětská.

Malá.

Bosá.

„Ne...“

Stopa vedla ke schodišti.

A zezdola se ozvalo:

„Eleanoro...“

Její jméno, roztažené, zdeformované.

Jakoby vyslovené ústy plnými vody.

Eleanor se v panice vrátila do pokoje a přibouchla dveře.

A pak se na dveře položila dětská dlaň.

7. KAPITOLA

Dvířka vibrovala.

Ne lidskou silou.

Zpod dveří se tlačila voda, tmavá a studená jako hlubina.

„Eleanoro... otevři...“

Trojhlasý, dutý šepot.

Jako by mluvily tři různé tváře jedněch úst.

Eleanor ustoupila k oknu a tam stála postava v dešti.

Zády k domu.

Nepřirozeně vysoká.

Když se začala obracet, trhavě jako loutka...

Eleanor práskla oknem a popraskalo sklo.

8. KAPITOLA

Ráno seděli v kuchyni.

Eleanor byla bílá jako papír.

Detektiv také.

„Řekněte pravdu,“ řekla.

„Vy víte víc.“

Zaváhal.

A podal jí jinou, starší složku.

Případy z roku 1994.

Dvě zmizelé děti.

Tváře nikdy nenalezené.

„Tehdy jsem to měl vidět. Měl jsem zastavit to, co se probudilo.“

„Co se probudilo?“ zašeptala Eleanor.

„Něco, co si vybírá lidi s vinou. Lidi, kteří si neodpustili.“

Eleanor strnula.

Její vina měla jméno.

Linda.

9. KAPITOLA

Ve starých přepisech se psalo:

„Když se díváte do vody, dívá se to zpátky.“

Eleanor pustila papír na zem.

„Linda... slyšela něco?“

„Možná slyšela někoho, kdo už byl na dně,“ odpověděl detektiv.

10. KAPITOLA

Chodbou se rozsvěcela světla jedno po druhém.

Jako kdyby jí někdo ukazoval cestu.

Na půdu.

Na jejím okraji ležela modrá stužka.

Stejná, jakou Linda nosila každé léto.

Eleanor natáhla ruku.

Vítr na půde sfoukl všechna světla.

Tma se zhoupla.

Něco se pohnulo.

11. KAPITOLA

Večer se posadili v hale.

„Měla jsem Lindu hlídat,“ řekla Eleanor poprvé nahlas.

„Ale nechala jsem ji jít ven. Samotnou. A ona se bála tmy. Bála se vody.“

Detektiv jen tiše přikývl.

„Možná právě to si tě našlo.“

12. KAPITOLA

V noci Eleanor slyšela škrábání.

Zed' se pod její dlaní všelijak vlnila.

A pak se ozval hlas:

„Elea... vrať se...“

Hlásky zněly jako Linda.

Jako tehdy, když ji volala z temné chodby.

Ale detektiv ji zastavil:

„To není ona. To to jen používá. Chce tě dostat blíž.“

13. KAPITOLA

Jezero svítilo.

Tentokrát jasně.

Z vody se vynořil tvar.

Vysoký.

Blátivý.

Zkroucený.

A za ním stín připomínající dívčí siluetu.

Ne Lindu.

Jen její parodii.

„Eleanoro...“

Hlas v hlavě.

Eleanor padla na kolena.

Detektiv za ní jen řekl: „Dnes v noci to přijde pro tebe.“

14. KAPITOLA

Dům se otřásl.

Dveře se rozletěly.

Škrábání, kroky, tiché mokré kapání.

Detektiv stál před ní: „Nepodívej se na to. Ať se stane cokoli, nedívej se.“

Eleanor brečela.

Cítila blízkost něčeho za dveřmi.

Něčeho, co znala.

Zámek povolil.

Dveře se otevřely.

A dovnitř se vlila tma jako tekoucí noc.

A z té tmy se ozvalo: „Eleanoro... pojd’.“

15. KAPITOLA

Tma uvnitř domu se pohybovala.

Ne jako stín.

Ne jako kouř.

Spíš jako živá hmota, která se těžce sunula po podlaze, po stěnách, po stropě, jako by i dům byl jen skořápka, kterou si chce nasadit.

Eleanor couvla, až narazila do detektivova ramene.

„Neotáčej se,“ zopakoval tiše.

Jeho hlas však zněl jinak, hlubší, děsivější, skoro jako by mluvil skrz něj ještě někdo další.

„Co... co to je?“ hlesla Eleanor.

Detektiv polkl.

Oči měl upřené dopředu.

Přesně tam, kde se hmota rozlévala a vytvářela tvar.

„Byl jsem u prvního případu,“ odpověděl. „Viděl jsem, co zbylo z lidí, kteří se na to podívali.“

Ticho. Dusivé.

Eleanor cítila na kůži chlad, takový vlhký, štiplavý, jako když se ponoří do ledové vody.

A pak to promluvílo.

Přímo k ní.

Ne Lindiným hlasem.

Ne hlasem žádného člověka.

Ale hlasem, který v sobě měl ozvěny desítek jiných hlasů, jako by každá minulá oběť přispěla kusem své duše, aby tato jediná bytost mohla šeptat: „Eleanoro... vždycky jsi věděla... že se vrátíš.“

Eleanor si zakryla uši.

Nepomohlo to.

„Neměla jsi ji nechat jít,“ táhl hlas.

„Měla jsi být s ní.“

Bolest vystřelila do hrudi.

Jako by jí srdce někdo svíral zevnitř.

„To je past!“ vykřikl detektiv, chytil ji za paži a stáhl dozadu.

„To není Linda! To jezero bere tváře, hlasy, vzpomínky, všechno, co v lidech zůstane, než se poddají!“

Ale bylo pozdě.

Tvar ve dveřích se prudce natáhl.

Ruka, pokud se tomu dalo říkat ruka, vystřelila kupředu.

Byla dlouhá, kostnatá a kůže se na ní chvěla jako mokrá fólie.

Dotkla se Eleonořina krku.

Jemně.

A přitom skoro něžně.

A v tu chvíli viděla vzpomínku, která nebyla její.

Linda.

Stojící na prahu lesa.

Pláče.

Voda jí stéká po tváři.

A něco za ní.

Něco vysokého.

Eleanor vykřikla, trhla sebou a ruka zmizela zpět do tmy, jako by se zatáhla do sebe.

Detektiv ji okamžitě chytil za zápěstí.

„Musíme pryč.“

16. KAPITOLA

Běželi.

Schody duněly pod jejich nohama.

Dům se otřásal, jako by v něm něco lezlo ze sklepení, tlouklo do zdí, do stropu, snažilo se dostat ke světlu.

„To nás nenechá uniknout,“ hlesla Eleanor, když se ohlédla.

Chodba byla prázdná.

Ale světla se rozsvěcovala a zase zhasínala, jako oční víčka něčeho obřího.

„Neohlížej se!“ zakřičel detektiv.

„Živí se to tvoji vinou. Z pohledu. Nesdílej to s ním!“

Vyrazili ke dveřím penzionu.

Ale když je detektiv chytil a prudce trhl, dveře se nehnuly.

Jako by byly přivařené ke zdi.

„To není možné...“ začal detektiv.

Pak se selým domem ozvalo dlouhé, táhlé zasténání.

Eleanor ustoupila.

Okna se začala zamlžovat.

Kapky stékaly po skle zevnitř, ne zvenku.

„Zadržuje nás uvnitř,“ vydechla Eleanor.

„Jako Lindu...“

Detektiv ji chytil za ramena.

„Linda byla oběť. Ty jsi návnada. To, co je venku, chce, abys otevřela dveře zevnitř.“

Eleonořina tvář zbledla.

„Proč já?“

Detektiv se na chvíli odmlčel.

„Protože ty jediná jsi ji nechala odejít,“ řekl tiše.

„A v očích toho... tvora... to znamená, že jsi patřila jemu.“

17. KAPITOLA

Podlaha se zachvěla.

Z jezerní strany domu se ozval zvuk.

Ne bouře.

Ne vítr.

Ne voda.

Ale zpěv.

Dutý, táhlý, s ozvěnou něčeho staršího než lidé kolem jezera.

Něčeho, co žilo hluboko, tak hluboko, že světlo na dno nedopadlo stovky let.

Eleanor k tomu zvuku cítila zvláštní přitažlivost.

Jako k magnetu.

Jako když stála u okna jako dítě a Linda ji tahala pryč, protože prý: „Eli, nesmíš tam, oni si tě po-čkej...“

„Eleanor!“ zařval detektiv, ale ona už byla v půlce chodby.

Nohy ji nesly samy.

Bez její vůle.

Bez kontroly.

Jako by naslouchala hlasu, který znají jen ti, kteří ztrácí sebe sama.

„Linda...“ zašeptala.

A zpěv zesílil.

18. KAPITOLA

Eleanor běžela chodbou jako ve snu. Jako by byla jen pasažér ve vlastním těle. Hlas z jezera ji táhl každým krokem. Detektiv Munds spěchal za ní, ale i on zpomaloval, vzduch houstl, každým metrem byl těžší a vlhčí.

Zpěv byl silnější. Ted' už to nebyl jen tón, ale melodie, která se zarývala do lebky.

Melodie, kterou znala.

Byla to ukolébavka, kterou Linda zpívala vždy, když se jako děti vracely z lesa. Jenže ta ted' byla pokroucená. O půl tónu níž. Zpomalená. Zkažená.

„Eleanor!“ zavolal Munds, ale jeho hlas zněl jako z velké dálky, zatímco ten druhý, ten z hlubin, jí zněl přímo u ucha.

Za zatačkou chodby se zastavila.

Ne proto, že chtěla.

Ale protože něco chtělo, aby zastavila.

Stála před zadním vchodem penzionu, přesně tím, který vedl přímo k vodě. Dveře byly pootevřené, jako by je někdo šetrně přivolával větrem. Zvenku přicházelo světlo měsíce, ale bylo pobledlé, studené, bez života. Jako by měsíc svítil přes sklo napuštěné mrtvou vodou.

„Eleanor, nechod' tam,“ řekl Munds a chytil ji za loket. Jeho ruka se třásla. To byl první okamžik, kdy si uvědomila, že se bojí i on.

„Já... já ji slyším,“ zašeptala Eleanor.

„Je to Linda. Munds, ona je tam venku. Ona mě volá.“

Detektiv přistoupil blíž. Jeho dech byl přerývaný.

„To není Linda,“ řekl.

„Je to napodobenina. Něco, co se živí z toho, co si pamatuješ. Z toho, co sis nikdy neodpustila.“

Eleanor se nadechla, ale zpěv ji přerušil.

Blíž.

Silnější.

A teď byl hlas tak jasný, až se jí podlomila kolena.

„Eli...“

Vyslovilo zatajeným dechem.

„Pomoz mi... jsem tady dole...“ A

za tím hlasem se ozvalo *plivnutí*

vody.

Jemné.

Krátké.

Jako by něco hladinu jezera prolomilo zevnitř.

Detektiv vytáhl z kapsy baterku a rozsvítil ji směrem ke dveřím. Světlo se však neodrazilo, pohltila ho temnota venku, jako by byla hmotná.

„Musíme zpátky nahoru. Do vyšších pater,“ řekl Munds tiše. „To, co tě volá, chce, abys překročila práh. Dokud jsi uvnitř, nemůže si tě vzít.“

Eleanor ale udělala krok kupředu.

„Eleanor!“

Něco zvenčí se pohnulo.

Ne v domě.

Ve vodě.

Zazněla rána, jako když obří tělo narazí do břehu. Dřevo před přístavem zapraskalo. Následoval nízký, táhlý sténavý zvuk, který nemohl být lidský.

A pak *prsty*.

Dlouhé, tenké prsty se objevily na okraji dveří.

Přidržely se rámu.

A začaly se přitahovat dovnitř.

Eleanor zalapala po dechu.

Munds zaklel, popadl ji kolem ramen a strhl zpět do chodby.

„UTÍKEJ!“

Běželi. Když se ohlédla, zahlédla, jak se něco černého a mokrého sápal do domu. Ne jako člověk. Ne jako zvíře. Jako *stín*, který dostal kosti a maso.

A zpěv se změnil.

Už nebyl prosící.

19. KAPITOLA

Schodiště dunělo pod jejich nohama. Eleanor cítila, že se jí nohy podlamují, ale Munds ji táhl kupředu se silou, kterou by do něj nikdy neřekla. Dům za nimi praskal, jako by se zdi snažily přizpůsobit něčemu novému – něčemu, co se právě uvnitř narodilo.

A pak to přišlo.

Zpěv umlkl.

Ne zmizel.

Ne utichl.

Změnil se.

Ted' byl blíž.

Uvnitř domu.

A ne jeden hlas, ale mnoho.

Jakoby každý pokoj, každá stěna, každý kus prkenného obložení šeptal: „Eleanor... konečně jsi doma.“

Munds ji strhl k sobě těsně předtím, než se pod schody něco mihlo. Ne lidská silueta. Ne zvíře.

Spíš jako by se stín protáhl, změnil tvar, natáhl se po nich.

„Dál!“ zakřičel detektiv a vrhl se nahoru do druhého poschodí.

Eleanor měla pocit, že běží proti vichřici. Vzduch byl těžký, hutný, nasáklý vlhkostí. Zdi se zdály blíž. Dům už nebyl domem, ale orgánem, který se stahoval kolem nich, jako by je měl zaříznout uvnitř.

Ve druhém patře dorazili ke staré chodbě, kde visely fotografie bývalých hostů penzionu. Munds se zastavil, popadl dech, a pak Eleanor uviděla, proč ztuhl.

Na fotografiích už nebyli lidé.

Všechny tváře byly rozmazané.

Oči vymazané.

A za každou z těch postav stál temný tvar.

A uprostřed galerie fotka, která tam nikdy nebyla.

Byla na ní Eleanor.

Stojící na břehu jezera.

Hledící do temné vody.

A za ní něco, co se na fotografii nemělo jak objevit.

Něco, co se zrcadlilo jen tehdy, když si člověk uvědomil, že už není sám.

David se okamžitě otočil a začal ji táhnout dál.

„Chceš vidět pravdu,“ řekl. „Ukazuje ti ji. Aby tě

zlomilo.“ „Proč mně?“ vydechla.

„Protože jsi poslední, kdo dokáže otevřít to, co chce otevřít.“

Znovu se ozvalo *tuk... tuk... tuk...*

Tentokrát ne zezdola.

Ze stropu.

Eleanor si oběma rukama zakryla hlavu.

„Mundsi... co to dělá?“

Detektiv napjatě poslouchal. Pak řekl: „Hledá cestu.“

Prasknutí.

Další.

Pak hlas.

Tentokrát úplně jasný.

„Eleanoro... pamatuješ si, jak jsme s Lindou chodily do vody, jen po kotníky? Ty ses bála víc...“

Eleanor zamrkala. „To, to není možné...“

„Když ses bála,“ pokračoval hlas, „Linda tě vzala za ruku. A řekla ti, že když ji pustíš, voda tě vezme.“

Munds ji obejmul kolem ramen a přitiskl ji ke zdi.

„Neposlouchej to!“ křikl. „To není vzpomínka, to je návnada!“

Ale Eleanor nebyla schopná odtrhnout pozornost. Ten hlas byl tak známý, bolestně známý. Jako když člověk slyší někoho, kdo zemřel, jenže s tónem, který zní, jako by ten někdo zemřel pod vodou.

Strop nad nimi se začal propadat.

Sádrokarton praskal.

A mezi prasklinami se objevily prsty, úplně bledé, mokré, příliš dlouhé na to, aby patřily člověku.

„Utečeme!“ vykřikla Eleanor.

„Už není kam,“ řekl detektiv.

Přímo nad nimi se ozvalo šepotání.

Ne jeden hlas.

Celý chór hlasů.

Každý prosil, volal, šeptal, žadonil.

A každý tón patřil jinému mrtvému.

Eleanor zahlédla Lindiny rysy, jen na okamžik, prolétly mezi prasklinami ve stropě jako záblesk.

A pak strop praskl úplně.

20. KAPITOLA

Strop se prolomil.

Dřevo, prach a mokrá tma se zřítily přímo na ně. Munds strhl Eleanor stranou, dopadli na podlahu, kterou okamžitě začala zalévat voda. Ledová, slaná, přestože jezero nikdy slané nebylo.

Něco se spustilo ze stropu jako had. Mokrý prsty se zachytily o rozbité trámy.

A pak se ukázala *tvář*.

Ne lidská.

Ale ne zcela cizí.

Byla to Linda.

Nebo spíš... to, co z ní zbylo.

Eleanor vykřikla.

„To nemůže být ona,“ zašeptala, ale hlas jí selhal.

Bylo to příliš přesné.

Příliš známé.

Příliš pravdivé.

Linda na ni hleděla očima, které vypadaly jako oči člověka, ale byly temné. Přehluboké.

Nikdy nemrkly.

„Eli...“ řekla a voda jí kapala z úst.

„Tak dlouho jsem čekala.“

Munds před Eleonoru

vstoupil.

„Nehýbej se,“ šeptl.

Ale Linda, ta věc, se usmála.

Pomalým, roztaženým úsměvem, který se táhl přes celou tvář.

„On nelže,“ šeptla. „Nejsem

Linda.“ Oči se přimhouřily.

„Ale ty jsi.“

Eleanor ztuhla.

„Cože?“

Munds se prudce otočil k ní.

Zamrkal, jako by ho pálila pravda, kterou nechtěl vyslovit.

„Eleanor...“ začal tiše. „Jsou věci, které sis... potlačila. Které jsi nechtěla vidět.“ „Mundsi, co tím...?“

Linda se natáhla dolů k Eleanor. Prsty studené jako smrt jí přejely po tváři.

Nebylo to nepřátelské.

Bylo to... *něžné*.

„Vzpomínáš si, jak Linda zmizela? Neutopila se sama.“ Hlas byl najednou klidný, hluboký.

Příliš stabilní na stvoření z hlubin.

„Ona tě držela za ruku. Prosila tě, abys ji nepouštěla.“ Temný úsměv.

„A tys ji pustila.“

Eleanor zavřela oči. Srdce jí bilo k zbláznění.

„Ne... to není pravda... já...“

„Není to celé,“ přerušila ji ta bytost.

A pak dodala ta slova, která změnila všechno:

„Ty nejsi Eleanor.“

Ticho. Absolutní.

Munds zbledl tak, že mu zmizela barva z tváře.

„Nevíš to?“ zeptala se bytost tiše. „Nevzpomínáš si? On z tebe tu vzpomínku vytáhl, když jsi spadla do vody. Když tě vytáhli... rok po Lindině smrti... nebyla jsi už sama.“

Eleanor ustoupila. „Co to říkáš? Já jsem, já

jsem...“ „Jsi to, co zůstalo po ní,“ šeptla bytost.

„Eleanor zemřela s Lindou.“

Munds sklopil oči.

„Já... to jsem ti nedokázal říct.“

„To... co žiješ,“ pokračoval hlas, „je vzpomínka. Kus duše, který si jezero přivlastnilo. Nebyla jsi nikdy živá. Byla jsi od začátku *jeho*.“

Eleanor vypustila dech, jako by jí někdo vyrazil vzduch z plic.

Bylo to šílené.

Nemožné.

A přesto...

Každá dětská vzpomínka byla rozmazaná.

Rok po Lindině smrti byl prázdný.

A ona sama si nikdy nepamatovala okamžik, kdy se vrátila domů.

Protože se nevrátila.

Linda natáhla ruce.

„Pojď,“ řekla něžně.

„Já jsem část. Ty jsi zbytek. Musíme být znovu jedna.“ Eleanor udělala krok zpět.

Munds vykročil kupředu.

„Nedotýkej se jí!“ vykřikl.

Ale bytost už se nehýbala. Zůstala stát ve stropním otvoru, vznášející se nad vodou, která zaplavila celou chodbu.

„Jediné, co rozhoduje,“ řekla, „je to, co chceš být.“ Hlas zněl jinak.

Lidsky.

Bolestně.

Eleanor dýchala rychle, trhaně.

„Když tam s ní půjdu...“

„Zemřeš.“ řekl Munds

okamžitě.

Bytost Linda se usmála. „Ne.

Spojíš se. Vrátiš tomu, čím jsi byla.“

Eleanor se podívala na své ruce.

Na kůži, která se začínala lesknout vlhkem.

Na stíny, které se kolem ní držely těsněji než kolem Mundse.

A pochopila.

Něco hluboko v jejích kostech vědělo celou dobu.

„Tohle... nebyl můj život,“ vydechla.

Hlas se jí třásl.

„Byla jsem jen...“

„Ohlas,“ dokončila Linda.

„Zrcadlo. Nosič toho, co si on chce vzít zpět.“

Eleanor zavřela oči.

Pak je otevřela a podívala se Mundsovi přímo do očí.

„Nepřijdeš se mnou,“ řekla.

„Ne!“ vykřikl. „Eleanor, to nesmíš!“

„Já už nejsem Eleanor,“ usmála se

poprvé.

A v její tváři bylo najednou něco cizího.

Něco starého.

Něco vodního.

„Ale díky tobě jsem pochopila, kdo jsem.“

Přistoupila ke stropnímu otvoru, kde se tmavé jezero rozlévalo do domu jako díra do světa.

Linda natáhla ruce.

Eleanor je přijala.

A když se jejich prsty dotkly, světlo se vypnulo.

Voda se prudce stáhla zpět do stropního otvoru.

A obě těla, nebo spíš dvě tváře téhož, zmizely v temnotě.

Po Mundsovi zůstala jen ozvěna posledního šepotu:

„Eleanor...“

EPILOG

O tři dny později dorazily na místo úřady.

Penzion byl prázdný.

Stropní otvor zaschlý, jako by tam nikdy nebyla voda.

Fotografie na zdech byly zpět, tváře čisté, žádné stíny.

Jen jedno se neshodovalo:

V policejním zápisu stála zmínka: „Žena jménem Eleanor nikdy neexistovala.

Záznamy ukazují pouze pohřešovanou dívku jménem Linda Blackwell.“

A na břehu jezera, kam Munds naposledy došel, byla dnes jediná stopa: vlhký otisk dvou bosých nohou vedle sebe.

Jako by tam stálo jedno tělo.

A zároveň dvě. A

pak otisky

vedly... do vody.

Kde končily.

Beze stopy.